

UZASADNIENIE

A. B. została oskarżona o to że: w okresie od 30 czerwca 2011 r. do 10 grudnia 2013 r. w S. pow. (...) i Ł., przywłaszczyła sobie powierzone jej przez (...) (...) w ramach projektu „(...) mienie w postaci : urządzeń (...)/ (...) J. (...) - 1szt., punkt dostępowy sieci bezprzewodowej (...), antena zewnętrzna (...) szt. 1 antena wewnętrzna sufitowa 2,4 GHz - 1szt., komputer z monitorem marki D. (...) - 1 szt., monitor i myszka marki D. (...) szt., aparat telefoniczny (...) L. (...) z zasilaczem, urządzenie wielofunkcyjne marki O. (...) dn – 1 szt., drukarka nabiurkowa kolorowa marki O. (...) dn -1 szt., kamera monitorująca (...) – 1 szt., listwy zasilające – 3 szt., okablowanie akcesoria – 1 zestaw oraz urządzenia nawigacyjno-informacyjne (...) w ilości 3 sztuki, przy czym łączna wartość przywłaszczonego na szkodę (...) (...) mienia wynosi 20.288,56 złotych;

- tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2015 roku, w sprawie sygn. akt II K 1294/13 oskarżoną A. B. uznał za winną tego, że nie później niż do dnia 31 października 2012 roku w S. powiat (...) województwo (...), przywłaszczyła sobie powierzone jej przez (...) (...) w ramach projektu „(...) mienie w postaci urządzeń:

- Firewall/ (...) J. (...) – 1 szt.,

- punkt dostępowy sieci bezprzewodowej (...), antena wewnętrzna sufitowa 2,4 GHz-1szt.,

- komputer z monitorem marki D. (...) -1 szt.,

- aparat telefoniczny (...) 942 z zasilaczem,

- urządzenie wielofunkcyjne (drukarka, skaner, faks) O. (...) dn. – 1 szt.,

- drukarka nabiurkowa kolorowa marki O. (...) dn - 1 szt.,

- listwy zasilające – 3 szt.,

- okablowanie, akcesoria – 1 zestaw,

przy czym przyjął, że łączna wartość przywłaszczonego na szkodę (...) (...) mienia wyniosła nie mniej niż 11.138,79 złotych, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił i ustalił okres próby na 2 lata, a nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej karę 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) (...) kwoty 11.138,79 złotych oraz zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 złotych tytułem opłat oraz kwotę 90 złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją oskarżona A. B.. W treści apelacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej od popełnienia zarzucanego czynu. Wskazała, iż nigdy nie przywłaszczyła powierzonego jej sprzętu, który w konsekwencji został odnaleziony.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Apelacja oskarżonej A. B. okazała się zasadna w takim stopniu, iż na skutek jej wniesienia należało zmienić zaskarżony wyrok i uniewinnić oskarżoną od zarzucanego jej czynu. Zebrany w sprawie materiał dowodowy i uzupełniony na etapie postępowania odwoławczego, nie daje bowiem podstaw do uznania, że zachowanie oskarżonej wyczerpywało znamiona zarzucanego jej przestępstwa.

W toku niniejszego postępowania oskarżona konsekwentnie twierdziła, że nie dokonała przywłaszczenia powierzonych jej przedmiotów. Wyjaśniała, że w dniu 31.10.2012 roku opuszczając ośrodek (...) zabrała ze sobą do swojego samochodu osobowego jedynie mniejsze rzeczy, natomiast pozostały sprzęt, jaki otrzymała z (...) (...) w ramach podpisanego porozumienia „(...)”, pozostał w ośrodku, na teren którego wkroczyła firma (...). Sąd I instancji uznał te wyjaśnienia za częściowo wiarygodne, przy czym nie dał im wiary co do tego, że zarzucany aktem oskarżenia sprzęt oskarżona pozostawiła na terenie ośrodka.

Tymczasem, jeszcze w toku postępowania międzyinstancyjnego, ujawniła się niezmiernie istotna dla sprawy okoliczność, a mianowicie: na terenie (...) B. odnaleziono sprzęt należący do (...) (...), stanowiący wyposażenie byłego (...). W skład odnalezionych urządzeń wchodziły: (...)–(...) J. (...), komputer marki D. (...) nr (...) z monitorem D. nr(...) i myszką D., aparat telefoniczny (...)NR (...) wraz z zasilaczem (...), urządzenie wielofunkcyjne (drukarka, skaner, fax) O. (...) nr (...), drukarka nabiurkowa kolorowa – O. (...) dn nr (...) oraz kable zasilające i sieciowe (k. 289, 321).

Podjęte przez Sąd odwoławczy próby ustalenia, jaki był wcześniejszy los ww. sprzętu, poprzez dokonanie zwrotu sprawy organom ścigania do uzupełnienia istotnych braków postępowania w trybie art. 397 § 1 k.p.k., nie dały wprawdzie oczekiwanych rezultatów, to jednak okoliczność odnalezienia nierozliczonego sprzętu powoduje, że twierdzenia oskarżonej o niezabieraniu przez nią ww. przedmiotów z terenu (...) B. uznać jednak należy za wiarygodne.

Warto też podkreślić, że przesłuchana w postępowaniu odwoławczym świadek S. L. (była recepcjonistka w (...) B.) także potwierdziła wersję oskarżonej. Zeznała ona – a nie ma podstaw by relacji tej odmówić wiary – że była obecna w pracy w dniu przekazania ośrodka Starostwu Powiatowemu w T. i stwierdziła, że po zakończeniu prac komisji, a następnie w czasie opuszczenia obiektu, obejmowanego przez pracowników ochrony Transfer, na wprost recepcji znajdował się jeszcze zamontowany komputer z drukarką, a który to sprzęt był ze „szlaku konnego”.

Wobec przyjęcia jako wiarygodnej wersji oskarżonej, oczywistym jest, że nie jest możliwym uznanie ją za winną popełnienia zarzucanego i przypisanego czynu. Można jedynie przyjąć, że oskarżona nie dopilnowała należycie formalności związanych z wypowiedzeniem we właściwym czasie porozumienia o współpracy z (...) (...), dotyczącego projektu „(...)”, w tym zwrotu pobranego sprzętu do rąk prawowitego właściciela. Jednakże nie wypełnia to znamion przestępstwa, a zwłaszcza z art. 284 § 2 k.k.

Wprawdzie z akt sprawy wynika, że oskarżona nie rozliczyła się jeszcze z czterech urządzeń nawigacyjno – informacyjnych (...) 35AT (k.39) oraz listew zasilających (w ilości 3 sztuk), to jednak w niczym nie może to zmienić powyższej konkluzji. Podnieść bowiem trzeba, że Sąd I instancji, wydając zaskarżony wyrok, wyeliminował z opisu czynu owe urządzenia nawigacyjno – informacyjne (...) 35AT. Ponieważ od tegoż wyroku skargę apelacyjną złożyła wyłącznie oskarżona, na swoją korzyść, to art. 434 § 1 k.p.k. (zakaz reformationis in peius) zabrania sądowi II instancji czynienia w tym zakresie jakichkolwiek modyfikacji wyroku na niekorzyść oskarżonej. Natomiast, co do braku listew zasilających, stwierdzić należy, że ponieważ nie jest wiadomym, co działo się z pozostawionym w (...) B. sprzętem (kto miał do niego dostęp, ile razy i w jakich warunkach był przemieszczany), nie można oczywiście wykluczyć, że zaginęły one w okolicznościach, z którymi oskarżona nie ma nic wspólnego.

Przypomnieć ponadto należy, że dla przyjęcia realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia mienia konieczne jest wykazanie nie tylko faktu rozporządzenia cudzą rzeczą przez sprawcę, ale także towarzyszącego temu zamiaru zwanego animus rem sibi habendi tj. zamiaru zatrzymania rzeczy dla siebie albo innej osoby, bez żadnego ku temu tytułowi. Zamiar w tego rodzaju zachowaniach musi być ustalony w sposób pewny, wykluczający jakąkolwiek wątpliwość, natomiast w toku niniejszego postępowania oskarżonej takowego zamiaru nie udowodniono. Samo zaś nierozliczenie się z całości pobranego sprzętu może rodzić, co najwyżej, ewentualną odpowiedzialność cywilną.

Dlatego też Sąd odwoławczy, opierając się na ustalonym stanie faktycznym i nie stwierdzając, aby swoim zachowaniem oskarżona wyczerpała znamiona przestępstwa, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżoną A. B. uniewinnił od zarzucanego jej czynu. Natomiast w oparciu o treść art. art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.